

Liikuttavia muistoja

Siinä ne tennismailat nököttävät tuulikaapin seinää vasten. Olisi niin superkivaa lähteä pallottelemaan, mutta vaatisihan tuo vaivan aloittaa kyselemään pelikaveria. Toinen mailoista on selvästi aikaa nähnyt ja käytössä kolhiintunut, toinen näyttää melko uudelta. Vilkaisen mailoja vielä kerran, ja samassa ajatukseni lähtevät vaeltamaan.

Kunpa lapset olisivat vielä pieniä ja pelikaveri olisi yhden ”lähdetäänkö pelaamaan” hihkaisun päässä. Aika vaan on tehnyt tehtävänsä ja kumpikin lapsistani on rientänyt maailmalle vieden mailansa mukanaan. Toiveikkaana kuitenkin hankin upouuden mailan omani kaveriksi. Josko sitten pallotellaan, kun kotona käyvät. Ja onhan sitä palloteltu; äitienpäivän tennisottelu on perinne, josta ei heppoisin perustein lipsuta.

Mailat palauttavat mieleeni aurinkoiset, hauskat ja kiireettömät kesäpäivät. Aluksi se oli pienten nassikoiden kanssa vain mailoilla hassuttelua ja leikkimistä. Joskus taas keskityttiin enemmän hutipallojen etsimiseen kenttien laitamien heinikoista, kuin itse pelaamiseen. Jokaisena pelikertana pallokassimme kasvoi yhdellä tai useammalla löytöpallolla. Ja niin kasvoivat pikkuhiljaa taidotkin.

Myöhemmin poikani kävi tenniskurssin ja leikkimisen sijaan alkoi tulla ihka oikean pelaamisen vivahteita. Vaihtui myös roolit, kun minä vuorostani aloin juosta pallon perässä ihan tosissani. Ja mikä hienointa, ajan kuluessa pallorallin ohessa saimme kokea yhdessä tasavertaisuutta ja kaveruutta.

Näin se menee, perheessä olemme toinen toistemme liikuttajia. Kasvattajina ja aikuisina tarjoamme lapsillemme elämyksiä ja kokemuksia. Tuemme, neuvomme ja kannustamme alkuun. Riippumatta siitä, olemmeko itse aktiivisia vai vähemmän aktiivisia liikkujia. Vastapainoksi aktiivinen napero innostaa meitä vanhempia liikkeelle. Silloinkin, kun sohvanurkka tuntuisi houkuttelevammalta vaihtoehdolta. Mainiolla tavalla edesautamme perheissämme toinen toistemme liikkumista.

Havahdun mietteistäni ja alan ujuttamaan lenkkitosuja jalkaani. Ulkoilu lähimaastossa onnistuu ilman kaveriakin. Mietin vain niitä, joilla on vielä pienet liikuttajat ja pelikaverit samassa huushollissa. Seuraavan kerran kun sinä kuulet kotonasi innokkaan äänen ”lähdetäänkö pelaamaan”, otapa kiitollisena kutsu vastaan ja nauti. Sillä aika rientää.

Eila Vanhala
Kouvolan kaupungin liikunnanohjaaja

Kaksi tennismailaa nojaa seinää vasten.